

Bilag 124.

Venstres oplæg til skattereform, behandlet på venstres landsmøde den 11. og 12. september 1965.

En samlet skattereform skal gennemføres.

En væsentlig del af beskatningen skal flyttes fra skat på indkomst og opsparing til skat på forbrug, så fremgangen i produktion og reel velstand kan styrkes. Sambeskatningsproblemet skal løses og en familiepolitisk rimeligere byrdefordeling sikres.

Formålet med en skattereform er på baggrund af den skete udvikling i samfundet og produktionens vilkår, at en væsentlig mindre del af beskatningen hviler på arbejde, produktion og opsparing og en væsentlig større del på forbruget. En forudsætning for en skattereform er i øvrigt, at der er sikret fornøden fasthed i den statsfinansielle politik m. v.

Hverken de aktuelle økonomiske vanskeligheder eller det offentliges mange ventende opgaver giver udsigt til en nedgang i den samlede beskatning. Skal skattebyrden under disse vilkår mindskes, må det ske ved, at produktionen og dermed den samlede reelle nationalindkomst, hvoraf beskatningen skal udredes, bliver større. Det betyder, at beskatningen må udformes på en måde, som mindst muligt hæmmer initiativ, arbejdsindsats og opsparing, og at en nødvendig side af en skattereform er flytningen af skatten til forbruget. Venstre erkender merværdiafgiftens principielle fordele i så henseende. Disse fordele må imidlertid nøje afvejes over for de store praktiske og administrative byrder, den vil lægge på såvel erhvervene som det offentlige, og disse fordele og ulemper må nøje sammenholdes med andre afgiftssystemers, først og fremmest en detailedsafgifts.

En merværdiafgift, detailedsaftig eller et tilsvarende afgiftssystem har så vidtrækkende konsekvenser statsfinansielt og samfundsøkonomisk, at en eventuel gennem-

førelse og tidspunktet herfor ikke kan begrundes med aktuelle behov for øgede statsindtægter, men alene kan have mening i sammenhæng og samtidighed med en virkelig reform af den direkte beskatning, hvor afgiftens provenu fuldt ud anvendes hertil, til afløsning af den nuværende engrosoms og enkelte andre afgifter samt til sikring af social ligevægt inden for rammerne af en samlet og langsigtet økonomisk reformpolitik.

Formålet med en reform af den direkte beskatning kan ikke være alene at nedsætte de direkte skatter inden for rammerne af det nuværende skattesystem. Det må i første række være at ændre dette skattesystem med det sigte at nå en rimeligere byrdefordeling mellem forskellige befolknings- og familiegupper og at tilpasse skattesystemet til et samfund i fremgang. En sådan samlet og sammenhængende reform af den direkte beskatning må bl. a. indeholde:

Indkomstskatterne: De nuværende bundgrænser (bundfradrag) på 7.000 kr. for forsørgere og 3.700 kr. for ikke-forsørgere må forhøjes og området for proportional beskatning udvides væsentligt. I forbindelse hermed må overvejes en forhøjelse af den procent, hvormed beskatning sker i proportional skatteområdet, bl. a. for at sikre så langt et proportionalt interval som muligt.

Ægtefæller, som begge har arbejdsindtægt, skal have ret til særbeskatning, hvorved den ene ægtefælles indkomst beskattes efter reglerne for forsørgere og den anden ægtefælles indkomst efter reglerne for ikke-forsørgere, dog uden bundfradrag. De, der ønsker det, skal fortsat kunne vælge sambeskatning med et vist fradrag for „hustruindkomst“. Samtidigt gennemføres et fradrag i den skattepligtige indkomst for ægte-